V té mé práci jde právě o to, jaký význam má v tom Vašem životě na řešení spousty věcí opora ve Vašich blízkých a případně kdo další Vám pomáhá. Co vám přijde jakože neobtížnější a v čem Vám takhle jakoby kdo pomůže?

No tak ti rodiče, hlavně. Nebýt rodičů tak já vždycky říkám, že bych do té práce ani nedojela…že bych ani nedojela, natož abych tam tak něco odpracovala. Takže když třeba mám ty ranní družiny, tak taťka sem chodí na pátou, protože jemu se tady nechce spát. Mamce se zase ráno nechce vstávat, tak ta už přijede třeba v jedenáct, o půl dvanácté. Ona si doma udělá svoje, třeba se aj osprchuje, nachystá si všechno do školy, sedne na rozjezd, přijede, tady zalehne a spí tady. A prostě ráno se postará o Jirku. Když ranní nemám, tak si ho vypravím sama. No a pak jdu na půl dvanáctou, takže mám jakoby zbytečně třeba volný dopoledne. A pak zase jsem v té škole ale do půl čtvrté, do půl páté. A odpoledne zase mi ho vyzvedávají naši. Nebo naši…mamka učí na hudebce, takže ta ne. Ale taťka podle toho jak má služby v práci. Nebo mám ještě dvě studentky, který teda platím. Sice jako úplně nějakou symbolickou částkou, jakože 50 Kč na hodinu. Ale nedávno jsem zjistila, že i servírky dneska berou 50 Kč na hodinu. Tak je to čistej příjem, jsou to studentky a hlavně ty holky tady mají klíče, ony přijdou, vždycky je tady nakoupený, mají tady večeřu, takže… takže to zas… Ale zase se to musí skloubit, protože oni mají svoji školu a to, takže někdy to prostě honím úplně…no, je to hrozný. No a jako psychická podpora…no tak taky, jako jo. A naši jsou ještě takoví trošku…můj přítel vždycky říká, že jsem trošku jakoby rozmazlená, že jsem zvyklá, že jako řeknu jenom půl slova a taťka už stojí nastartovanej s autem. Že potřebuju koupit mlíko někde, balík mlíka, to potřebuju, tamto potřebuju. Že hnedka jako naklušou, jak si jenom písknu. Že jsem jakoby na to zvyklá. Ale tak on zase nechápe, že prostě toto je jakoby těžká situace. Že mně taková blbost, jakoby zdánlivě blbosti, že mně to pomůže prostě. On je víc takovej samostatnej, takovej jak se tomu říká, samostatná jednotka. Není zvyklej, že by se o něho někdo staral. On má pocit, že se o mě jako naši až moc starají. Takže tak no…jako rodiče, rozhodně rodiče. No a finančně taky no…rodiče a mamčina sestra, moje teta. Oni bydlí v Praze, neměli nikdy děti, takže nemají vnoučata a relativně slušně celej život vydělávali, tak vždycky měli pocit, že ty peníze musí nacpat jakoby do té rodiny. Tak vždycky to dávali jakoby pomáhali našim, když jsme byly se ségrou malý. Dneska zas hodně přispívají finančně mně. Ségra moje bydlí už s přítelem, tak taky občas jí teta šoupne nějaký peníze, tak prostě, takže tak. Jako já třeba vím, že kdybych přišla o práci nebo onemocněla, že asi hlady neumřeme. Že prostě ani že asi bych nepřišla ani o bydlení. Že prostě nějak by ta rodina to udělala tak, abysme ten standard aspoň takovej přibližnej, jak máme, si udrželi…takovej obyčejnej.

No jako znám spoustu maminek, co třeba, v práci mám že od těch dětí, že jsou samy, ale nemají takhle tu rodinu. Že jim nevyzvedávají babičky nebo to. A že mají fakt problém třeba i

s penězma. A některý děti nemají na začátku měsíce zaplacený obědy ve škole, protože prostě ti rodiče jakoby nevyjdou s penězma. Což mě by se nestalo. Jednak teda já jsem natolik zodpovědná, že vždycky hned po výplatě, což je 20 dní před koncem měsíce, ale já už zaplatím obědy děckovi na další měsíc, aby se nestalo, že třicátýho nebudu už těch sedm stovek mít. Takže ono je to taky trošku o té zodpovědnosti těch rodičů. Ale já to platím s klidnějším svědomím, protože vím, že kdybych třicátýho nevyšla, tak že mně naši vypomůžou. Kdežto ty maminky si asi říkají, hmmm, radši dám děckovi pak větší svačinu, těch sedm stovek by chybělo. Nebo nevím, nevím, jak to mají. Ale…no rozhodně rodiče. Jako nikdo jinej asi se mně tak jako nevěnuje časově i finančně tak jako rodina.

Jak tu pomoc rodiny vnímáte?

No jo jako, uvědomuju si to, že naši jsou, jednak jsou vycucaní finančně samozřejmě. To není žádná sranda, protože teď třeba kupovali byt na starý kolena. 30 let bydleli v obecním bytě. Teď to prostě se mladí v baráku rozhodli od obce odkoupit, tak oni se s nima jakoby svezli, takže teďka mají hypotéku na krku. Takže to vnímám. Vnímám taťku, kterej je unavenej. On má 3 zaměstnání – on hraje ve filharmonii, v divadle, v druhým divadle.

Já to všechno plánuju a organizuju a oni mi pomáhají to realizovat. Jsem hotovej logistik, já bych si mohla z fleku založit logistickou firmu.

Jednou jsem to vykládala kolegyni. Říkám: „No tak to víš, taťka musel, já jsem volala taťkovi, taťka bude předávat Jirku chůvě, chůva nechá Jirku tam, já pak pro něho pojedu, ještě ho zavezu tam, ještě nakoupím, toto.“ A ona říká: „Ty se seš hotovej logista.“ Jako že opravdu to musí být všechno naplánovaný a musí to být naplánovaný do půl dvanácté, protože pak mně začíná družina. Já už nemůžu telefonovat a řešit to. Jak to není do půl dvanácté vyřešený, tak pak už děj se vůle boží. Já nevím, co by se stalo…jako to bych musela nějak… Takže to jsou takový jako obtížný věci. Třeba to, že nemám fakt čas na sebe vůbec. Chodím teda plavat, ale to když mám ranní družinu. To mám dopoledne volno do půl dvanácté, tak já z toho Brodu do toho Karlova tam přejedu autobusem na rychlovku, no. Se každej diví, proč chodím do Karlova, když tady máme bazén. Ale já to tam mám z Brodu do Karlova 10 min. tím autobusem. Takže já po ranní družině tam skočím do bazénu, umyju si vlasy a jedu zpátky do školy. Ale když mám na půl dvanáctou, nemám tu ranní, hodinku jdu do školy a jsem doma, dělám něco tady doma. To už bych se nevypravila z domu jet plavat, to se nedonutím. Ale jak jednou su už v té škole… A nebo je práce ve škole, no tak plavat nejedu, no. Takže nemám na sebe tolik času. A nebo třeba aj s těma penězma, že já to mám vypočítaný, co se všechno musí zaplatit. Pak ten zbytek peněz nějak rozpočítám si na měsíc a fakt jako je problém si něco zaplatit navíc. Třeba to plavání…fakt jako dobíjím tu permanentku vždycky po dvou stovkách. Ale že bych jako nějak

moc měla času na nějaký koníčky a peněz hlavně…ono je to jedno s druhým…čas aj peníze…prostě není no. Když nemáte za sebou někoho, kdo vám pohlídá. Nebo že bych se šla večer někam bavit, no to vůbec, to ani omylem.

Můžete se pokusit na své pomyslné čáře života zachytit ty zásadní kritické/krizové momenty?

Tak asi první kritický bod je pro mě to, že jsem se svou mamkou moc dobře nevycházela. Ona je fajn, ale všechno všem organizuje. Takže já jsem se tak trochu na truc se svým klukem tehdy ve dvaceti odstěhovala. Začali jsme v garsonce, která byla vybavená, pak jsme se přestěhovali. Nejdřív jsme si pronajali byt, který vybavený nebyl a tak začali první problémy. Tak že jsme si třeba brali na úvěr nábytek a počítač, co on potřeboval k práci. Pak zase on byl bez práce nebo začal podnikat a ty dluhy se prohlubovaly. Pak jsme se dohodli, že chceme dítě, ale on zase měl milenku v té době, když já jsem byla těhotná, takže to byly takový krize mýho života, to že jsem blbě vycházela s mamkou a tím se to všechno spustilo. Já jsem se pak mamky ptala: „Proč jsi mi dovolila se s ním odstěhovat, když mě bylo dvacet? Měla jsi mě doma držet, protože bych si odkládala z výplaty, našetřila bych si a vdala bych se později a rozumněji.“ A mamka mě tehdy řekla: „Ale Raduško, copak ty bys nás poslechla?“ No jasně, že neposlechla, protože ve dvaceti nee, já prostě chci s ním bydlet teď a hned. No, tak jsem se spálila. Pak se jsme se teda dohodli, že budeme mít dítě a to byl šok, když mi zahýbal a ještě k tomu s kamarádkou mojí navíc. Pak se teda uklidnil a vrátil se domů, jenže to už bylo narušený všechno, důvěra a von podnikal a byl samej dluh. Já jsem to tehdy neřešila. Já jsem byla na mateřské a věnovala jsem se malýmu ten první rok života. Von (bývalý partner) podnikal dost nešikovně dál a nadělal dluhy na zdravotním, na sociálním, na finančáku, prostě všude. To jsem řešila ještě teďka, čtrnáct dnů zpátky, co přijela za mnou teta z Prahy a vytáhla to ze mě, kde všude ještě dlužím. Já říkám, „ále v bance, já to splácím a ten finančák taky splácím.“ Ona (teta) to ze mě téměř násilím vytáhla, kolik přesně kde dlužím. Vytáhla ty peníze a dala mi na zaplacení zbývajících dluhů, abych prostě nedlužila bankám, aby se mi to neúročilo. Takže já teď dlužím tetě přes čtyřicet tisíc s tím, že ona řekne: „No, tak po Vánocích mi občas pošli na účet pětistovku.“ Já samozřejmě jí to (peníze) chci posílat pravidelně, chci jí platit víc než pětistovku, ale vím, že když nepošlu jí, tak že za dva měsíce mě nepřijde „vymést“ exekutor. Teta mě zbavila dluhů v bance a na finančáku, co mě zbyly pět let zpátky po něm (bývalém partnerovi), vlastně víc, i šest let staré dluhy to byly. Vlastně od doby,

kdy se malej narodil, začaly tyhlety problémy s dluhama. Tohle byly ty momenty, kdy jsem měla poslechnout rodiče. Kdybych měla ty zkušenosti a rozum, co mám teď, ve dvaceti, tak bych hezky zůstala u maminky, že?. Občas bych jí s něčím pomohla, celou výplatu bych měla pro sebe a ještě bych jí frajersky mohla měsíčně šoupnout spoustu peněz. Ale tak to nejde, prostě rozum a zkušenosti člověk nabyde jenom věkem, to jinak nejde. A úplně se vidím, jak to budu za deset let vysvětlovat tomu svýmu klukovi a von stejně neposlechne a bude mít svou hlavu a udělá si to po svým a taky si rozbije tu hubu.

Třeba ne.

No, doufám, že ne.

Takže toto u mě bylo zásadní, že jsem se odstěhovala brzo, brzo jsem se vdala a ještě k tomu blbě. Pak mě ještě položilo to, jak mi zahýbal, když jsem byla těhotná. To byly takový hnusy. A to fakt jako on neměl prácu pořádnou, nevydělával, dělal dluhy a ještě mi lezl za kamarádkou! To už bylo úplně hrozný.To jsem nevěděla, jestli budu mít na plínky, na sunar a jestli přijde na noc dom.

Jak jste na tu nevěru přišla?

No, já jsem udělala přesně to, co ženský dělají a co by dělat neměly. Já jsem mu projela mobil, protože jsem to cítila, že se něco děje, tak jsem mu projela ten mobil. To jsem dělat neměla, ale von byl zase tak blbej, že si tam ty zprávy nechával, že. Možná, kdybych to neudělala, tak on by se mezitím vzpamatoval. On se teda vzpamatoval, ale to já už jsem o tom (o nevěře) věděla, to bylo blbý. No, ale zase možná dobře. My jsme to spolu pak ještě udržovali tři roky. Za tři roky vodešel. Mezitím jsme dostali tady ten byt, spravili to tady a když byly synovi tři roky, tak jsme to vzdali. To už pak nešlo, no. To už bylo blbý. No a teď právě řeším ty Vánoce s tím novým přítelem. Jsem z toho taková na nervy, protože už čtvrtý Vánoce budu tady se synem sama. Já právě nebývám s našima, protože to nedělá dobrotu. Takže my býváme na Štědrej den tady a pětadvacátého jdeme k našim. Já jsem si letos dělala takový iluze, že když spolu chodíme už půl roku, tak budeme spolu. Jenomže ten můj přítel má rodinu u Olomouce. Má tam celou rodinu, rodiče, sestru a neteř, která je vážně nemocná. Má roztroušenou sklerózu, je jí osmnáct let. No a můj přítel se rozhodl, že bude na Vánoce s ňou a s tou jeho rodinou. Takže nebudeme spolu a já to strašně špatně nesu, protože tři roky jsem

byla sama, teď sama nejsu a zase budu na ty Vánoce sama. Mě to jako netěší, chystat, všechno připravovat sama, ale tak asi je na to ještě brzo. Přeci jenom, já nic nevím o té neteři, jak je na tom a co s ní bude. Tak ať tam je, já mu to nevyčítám, ale nechcu jako o Vánocích se vůbec bavit. Mě je z toho úplně smutno, já to nesnáším. Prostě nemám ty svátky ráda. Prostě dělám to všechno kvůli tomu děckovi. On mi navrhoval, že tam můžeme jet na ty Vánoce spolu. A já mu říkám: „Hele, tak já tady několik let odolávám nátlaku s rodičema, že jako chci být sama s Jirkou doma a najednou tady pojedu k rodičům svého přítele po půl roce. No to by mamka nevydejchala, že pojedu na Vánoce k cizím lidem. Že u nich nechcu být, dobře, oni tolerujou, že jsem s děckem sama. A že bych se sbalila a jela někam k Olomouci, tak to si myslím, že by máti nevydýchala. Přítel už to domluvil se svýma rodičema, ale já říkám: „Ne, buďto tady s nama, s Jirkou u mě doma a pokud chceš být tam se svou rodinou , tak buď teda pudu k těm našim, protože to tady už ten čtvrtej rok nevydýchám anebo budeme sami prostě. Tak to je pro mě teď nejhorší.

Můžete mi ještě říct něco o rozchodu s bývalým manželem?

No, tak když jsem na to přišla, tak jsem byla těhotná, že jo. Von bydlel chvílu u maminky, protože já jsem ho vyhodila a moje tchýně tehdy pronesla cosi, že, protože já jsem jí tehdy vyčetla, že se o něho moc stará, že ho vzala zpátky jako syna. Ona mu maminka vařila, prala, místo, aby ho vykopla a řekla: “Tak běž ke své ženě a urovnej to.“ Tak jsem zjistila, že von kolikrát šel za tou svou milenkou a než se vrátil, tak měl doma večeřu. A já jsem jako řekla tchýni, jestli jí to jako přijde normální, že má doma zpátky svého syna, vo kterýho se může starat a že von chodí za milenkou. Takže jí to asi připomínalo tu dobu, kdy von bydlel doma a jen si vobčas vodskočil jako na rande. Já jsem jí říkala: „Ale ty si uvědom, že já jsem v pátým měsíci! Von by asi měl se nějak rozhodnout a ne, že von má doma full service.“ A vona tehdy byla na mě dotčená a řekla mě: „No ale tys ho vyhodila!“Já říkám: “A ty bys nevyhodila manžela svého nebo jak bys to řešila?“ No, ne, moji tcháni jsou mimo do dneška. Tchán je třeba v důchodu a nikdy se nenabídnou, že mi pomůžou s Jirkou. Přitom bydlí blízko nás. Já mám tady krizovky šílený s hlídáním a když jednou jsem jim zavolala, tak řekli: „Hm, tak teda jo.“ A ještě abych se jim snad za to měla klanět k zemi. Von Jirka je myslím moc nemusí. Jednou za čas se s nima vídá, ale je to jednou za čas spíš přes toho tatínka. Jako, já kdybych té tchýni zavolala a pobrečela jí do telefonu, že jsem v hrozné krizi, tak vona by toho tchána vyhnala a pro toho Jirku by šli a vyzvedli by ho ze školy. Dali by u toho ale najevo, jak je to pro ně hrozně

namáhavý. Tak to zase já nepotřebuju, abych se ještě jako omlouvala a cítila provinile, jako že já asi chcu jít večer do šantánu, tak mě pohlídejte děcko. To radši dám tady chůvě stovku za dvě hodiny. To je mě fakt jako milejší. No a ten manžel se pak po pár měsících vzpamatoval a v květnu se vrátil. Jiřík se narodil pak v září. No a pak jsem se s tou kamarádkou, co mi s ním zahnula, potkala asi po třech letech a ona nějak hrozně podezřele o nás věděla, co jsme jako rodina dělali dál, když se Jirka narodil a tak. A já říkám: „počkej, ale vždyť vy jste se rozešli v květnu.“ A vona: „ v květnu?, to ne, to my jsme to spolu táhli ještě na podzim.“ A já: “Co?“ Ale tohle jsem se dověděla ve chvíli, kdy už jsem s ním byla dávno rozvedená. To už bylo dávno. Já jsem to z ní trošku jako vytahovala a říkala jsem jí, že už je to jedno, že už jsme rozvedený, tak ať mi to řekne a vona: „no, tak až na ty Vánoce jsme se definitivně rozešli.“ Já jsem byla nakonec ráda, že jsem se s ním rozvedla, protože on tak přesvědčivě mi dokázal lhát. Já nevím, čím to bylo, jestli jsem na něho moc tlačila, tak von natruc a když jsem přestala na něho tlačit, tak toho nechal. Já nevím, to už je jedno. Jenom mě to tak utvrdilo v tom, že jsem udělala dobře. Ale uvědomuju si, že mi taky mohla naschvál kecat. Ale podle toho, co mi říkala, tak já jsem jí to docela věřila. Protože mě doma tvrdil, že to s ní skončil a jí tvrdil, že bydlí u maminky, takže lhal nám oběma. My jsme se s tou Hanou nakonec daly dohromady, protože my jsme zjistily, že nás podváděl obě dvě. Takže mě už to pak bylo jedno, my už jsme stejně byli rozvedení. Já jsem se tím utvrdila, že v tom jsem jako udělala dobře.

Funguje bývalý manžel jako tatínek?

Jo, jo. No, když bych mu teď zavolala a moc bych plakala, že Jirku zítra nemá kdo vyzvednout, tak on by to zajistil. On by teda asi oslovil ty svoje rodiče a on by sem ten tchán přijel. Ale třeba mi ještě nezaplatil za listopad a je třetího prosince, ale on to nedělá schválně. On fakt pořád podniká, takže on nemá desátýho výplatu, jako my všichni. On to má, jak kdy a jak mu asi platí zákazníci. Nevím to přesně. Ale když může, tak mi dává i na měsíc dopředu peníze. Málokdy mi to dá přesně, ale tak ob dva měsíce. A takhle to s ním bylo vždycky. Akorát po rozvodu mi má dávat jen peníze na výživné a zbytek mě nezajímá. Jestli má co jest a kde bydlet, to je mě jedno. A když se s placením trochu zpozdí, tak já to s vodřenýma ušima přežiju. No ale dřív, když jsme spolu bydleli, tak to byl neustálej stres, jestli bude zaplacenej nájem, věčně zablokovaný telefony. Věčně jsme si půjčovali na jídlo vod našich. To teďka nehrozí. Mám prostě svůj příjem a vo ten se starám. No a když se s placením výživného opozdí, tak mě dokáže založit kamarádka anebo mamka. Já mám všechno zapsaný, abych měla přehled, co komu vracet. Je dobrý, že já mám dobrou pověst u lidí, že když potřebuju, tak mi půjčí, protože mi věří. Hlavně jedna kamarádka, která ví, jakej ten můj bývalej manžel je. Já mu ale říkám: „poslouchej, já se kvůli tobě pořád dostávám do dluhů!“ Ale jinak Jirku si bere jednou za

čtrnáct dní a jak říkám, kdybych teďka moc plakala, tak von by to nějak zařídil a pomohl by mi s ním. Ale že by si sám něco vzal za svý?. Třeba, že by řekl: „Já jsem se rozhodl, že Jirku přihlásím do fotbalu, bude to v úterý a ve čtvrtek. Já vždycky Jirku vyzvednu z družiny, zavezu ho tam, přivezu ho domů a fotbal zaplatím. Koupím kopačky.“ Tak to jako ne, takhle to nefunguje! Nikam s ním nejezdí. On je furt samej dluh a pořád podniká. Von vydělá dvacet tisíc, ale na to má čtyřicet tisíc dluh, pořád přelívá peníze z jedné zakázky do druhé. To je strašnej život, já bych takhle žít nemohla. Mě to strašně rozčilovalo, že on neměl vůbec přehled, kde od koho vzal zálohu na materiál a přelíval ty prachy. Pak to horko těžko vyúčtovával a těm lidem to vysvětloval a tak já jsem žít nemohla. Já to mám tak jako nalajnovaný, logistiku, finanční poradenství, já radím sama sobě, jo. Jsem si velkým finančním poradcem (smích). Ale on prostě ne, on má ve všem takovej bordel, že to nešlo.

Jak je možné, že ještě v současné době platíte dluhy za bývalého manžela?

To bylo tím, že v roce 2008 bylo společný zdanění manželů. No a on to tehdy udělal. Jenomže tím, že jsme tehdy bydleli na podnájmu, tak jsme trvalý bydliště měli každej u svých rodičů. A tak jsme měli každej i jinej finančák. No a von na tom svým finančáku tehdy tu daň přiznal tak, no že ta daň vylezla hrozně vysoko. On tehdy přiznával nějaký příjmy, který já jsem doma vůbec neviděla. Já to vůbec nechápu, že mu vylezla daň na sedmdesát tisíc. No nechápu, jak to udělal. No a jeho děda tehdy, von má taky takovýho dědu, kterej mu vždycky pomohl. Tak ten děda šel a na tom jeho finančáku mu zaplatil těch jeho třicet pět tisíc. A nebylo mu vůbec divný, že po něm chtěli jen třicet pět tisíc, když dluh byl sedmdesát. Jo, chtěli třicet pět, tak zaplatil třicet pět. Já jsem nechtěla, aby šel platit mých třicet pět na můj finančák můj dluh. Ale proč mi to neřekli?! Stačilo, kdyby řekl: „ je to divný, ale chtěli po mě jenom třicet pět tisíc.“ A já bych se začala zajímat, kde je těch druhých třicet pět tisíc, že mi to asi někde visí. Jenže oni mi to nějak zapomněli říct, můj manžel a jeho děda. Takže já jsem měla za dva roky vobstavenej účet a divila jsem se, proč? A ještě to narostlo na čtyřicet dva tisíc a já jsem to pak nějak strašně dlouho splácela. A najednou jsem zjistila, že ještě teďka po mě chtěli něco doplácet. To bylo dvacet tři tisíc na začátku léta, to ta teta zaplatila. Pak jsem tam asi za měsíc volala, tak mě řekli, že ještě devět tisíc a já myslela, že to už bylo zahrnutý v tý platbě před tím měsícem, že to jsou jako ty úroky. A ta ženská mi to jaksi složitě vysvětlovala. Takže já jsem si říkala, to už nemůžu jít za tou tetou. Ta už mi půjčila. Tak to mi půjčil právě ten můj nový přítel. Takže já dlužím jako tetě a příteli, ale nedlužím už žádné bance a úřadu. To vlastně chtěla i ta teta, co za mě zaplatila. Chtěla mě těhletech dluhů zbavit. No, já jsem ráda, že je to vcelku za mnou. Teď mě pro změnu volali z banky, že jsem prověřený klient a že mi hned můžou půjčit sto dvacet tisíc. Já říkám: „ne, já nejsem prověřená, ani sto dvacet korun bych si už nepůjčila!“ Já jsem ráda, že

mám ve školství pevnej příjem a na ten se můžu spolehnout. Už žádný dluhy, moje ani nikoho jinýho! No, vopravdu, už jsem z toho naštěstí pryč, protože i všechny ty půjčky a úvěry v manželství byly na mě. Já jsem měla tu dobrou bonitu. Manžel podnikal, tomu by nepůjčili nic. No a to vybavení do bytu, pořízený z půjček je dneska už docela zastaralý a opotřebovaný. Teď jsem to doplatila čerstvě a už abych se zajímala o investici do oprav v bytě.

Je vidět, že máte okruh lidí, kteří Vám důvěřují a pomůžou.

Jo, když pominu ty tchány, tak jo. Naši (rodiče) ti jsou třeba jejich pravý opak. Mamka, když tady hlídá Jirku, tak otevře ledničku a povídá: "Dívala jsem se, že už tady nemáš mlíka, tak jsem říkala taťkovi, ať ti je hnedka koupí, jak pojede kolem nějakýho obchodu." Anebo řekne: „jo, dívala jsem se, že už nemáš prášek na praní, hned jak pojedeme na nákup, tak ti ho koupíme." Pak volá: „ Koupili jsme devíti kilovku Lanzy, chceš půlku? No asi chceš, že se vůbec ptám, že?." Řekne vo tom taťkovi a taťka už ví, že jak pojede hlídat Jirku, tak mi to sem vezme. Prostě pořád se takhle starají. Já některý věci vůbec nemusím řešit. No, kdyby tady to mlíko nebylo, tak já si ho pudu samozřejmě koupit, ale o některý věci si nemusím říkat. Voni mě předběhnou. Proto jsem třeba i s tím svým chlapem novým byla na tom jinak. Von mi pomůže, to jo, ale sám vod sebe ne. Musím si říct. Von by mi pomohl i s vyzvednutím Jirky. To vím, že kdyby byla krize, tak von nechá prácu prácou a pro toho kluka do školy zajede, ale nezeptá se mě předem: „Co Jirka, nemám ho vyzvednout z družiny?" Ne, to von neudělá. To můj taťka, když si mám Jirku jednou za čtrnáct vyzvednout já (pozn.:v ostatních případech dítě vyzvedávají rodiče narátorky), tak von mi volá a ještě se mě ptá: „Stíháš to?" On sám je v práci a ještě mi zavolá. No a takhle se mě zeptal zrovna v pondělí a já jsem fakt nestíhala. A on říká" Tak to je v háji, co budeme dělat? A šel pro auto, že pro Jirku zajede a teď nemoh vyjet z garáže, protože před ním na ulici kolona aut a šalin, tak že nemohl ani vyjet z garáže. Tak mi znovu volal, že pro kluka půjde pěšky. A já říkám: „ Ne, to je dobrý, já už to zařídím přes sousedy." Ale volá! Mě volá, jestli to jako stíhám, jo. Jeho to jako zajímá. Moji rodiče se o mě neustále zajímají. Já, kdybych se odstěhovala na druhej konec republiky, tak je by to položilo. Položilo by je to, že mi nemůžou koupit ty mlíka, že mi nemůžou koupit prášek na praní, že se o nás nemůžou starat. Mamka furt volá, furt se zajímá. Ptá se mě třeba, jestli jsem Jiříkovi pustila pohádku, jestli jsem mu přečetla pohádku. Oni pořád chtějí mít přehled. Taťka se mě třeba ptá: „Máš peníze, nepotřebuješ peníze?" A já říkám: „Tati, já až budu umírat hlady, já přijdu." Já toho nechcu zneužívat, jo?. A pak naši odejdou a já tady pod rádiem najdu zmuchlanou dvoustovku jenom tak. Takže, to je prostě velká opora, když vím, že nemusím spoustu věcí řešit, že oni mě prostě vyloženě předběhnou. Já nemusím volat, aby mě vyzvedli Jirku. Taťka mě třeba v sobotu volá: „Mám v ruce diář, takže v pondělí můžu, v úterý můžu, ve středu

nemůžu, pozor, to si musíš nějak zařídit, ve čtvrtek a v pátek můžu.“ Von mi to takhle už v sobotu nadiktuje, jak může jít pro toho Jirku. Já nemusím volat a ptát se, jestli může syna vyzvednout. Ne, on volá a ještě se mi hrozně omlouvá, že musí do práce, že ho nemůže vyzvednout. Takže tak je to.

Mě napadlo, jestli to není někdy až moc, ta starostlivost Vašich rodičů?

Je, ale já zase vím, že oni sem zase přijdou hlídat, tak já je vyslechnu. No ona je to trošku taková věčná buzerace, ale když já vím, no já jsem na nich tak trošku závislá! No tak jako to zvládám sama, ale tak z osmdesáti procent a těch dvacet mi doplňujou oni (rodiče). No někdy mě to… No třeba proto tam nechcu být na ten Štědrej den, protože u mamky je to po jejím, u mě je to po mým. A zase říct našim, ať přijdou sem a že by tady celej den seděli u pohádek a já bych tady vodkmitala sama, to ne. To mamka by zas chtěla pomáhat a z toho já bych byla nervózní. Mě to vyhovuje takhle. Mě vyhovoval můj bývalej manžel v tomhle. On sice byl takovej „průserář“, ale co se týče rodiny a domácnosti von fungoval. Takže já jsem třeba na Vánoce se starala jen o takový ty holčičí věci. Já jsem napekla, nazdobila stromeček a koupila dárky, ale dárky balil on, jo. On postavil stromeček, nazdobil ho. Teď to dělám všechno sama. Ale než to dělat tady s mamkou a poslouchat, jak to mám dělat a co dělám špatně, to si to radši všechno udělám sama. Ona to pak někdy otočí kvůli mně a přidá výčitky, že jsem nevděčná, když mi hlídají Jirku. Tak to radši vždycky mlčím a ty její připomínky jí odkývám. Nechci s ní holt takový kraviny řešit. Tak je to někdy takový sebezapření, něco za něco, no. Že musím občas něco snést, no, ikdyž někdy teda mám nutkání „upustit páru“. Mamka prostě chce mít ve všem přehled, to i s mojí sestrou nám chce zasahovat do našich věcí, co my si domlouváme mezi sebou. Sestřin přítel někdy říká: „Vaše maminka je mistryně komplikací.“ A můj současný přítel už na to taky nějakej výraz našel, ale teď si nemůžu vzpomenout. Ale voni ty chlapi na tu mojí mamku mají všichni stejnej názor, to se týkalo i toho bejvalýho. Ale voni ti chlapi s ní umí líp vycházet, než já. To je jako zajímavý. Ale mamka si toho současnýho přítele taky oblíbila a říká, jak je vidět, že mě má rád.

Jaký je vztah Vašeho syna s jeho tatínkem?

Jo to jo, Jirka ho má rád. Von má toho tatínka spíš jako na hraní, že si s nim zahraje, ale jinak.. On (bývalý manžel) s nim (synem) jednou za těch čtrnáct dnů napíše ty úlohy. To on má přehled, to jo. To von se jako orientuje. A takhle se o něj postarat dokáže pěkně. Ale takový to každodenní, vyzvednout ho každej den, napsat s ním úkoly, nachystat věci na další den anebo ho zavézt do nějakýho kroužku, to jde mimo něho. Jirka třeba zítra má housle a tam ho vodí děda. To se přiznám, že ani já přesně nevím, kdy má takovou tu teorii (hudební nauku)

k houslím. To ví můj taťka, ten ho tam vodí. A já se přiznám, že ani nevím, jestli má dřív housle anebo nauku. Tím, že ho učí mamka (učitelka hudby), tak já akorát vím, že ve středu tady mám nachystat housle, baťoh a aktovku a že taťka ho vyzvedne z družiny, sem dají aktovku, vezmou housle a jedou na hodinu a pak mi ho (syna) sem taťka zase doveze zpátky. Ale já se přiznám, že nevím, v kolik hodin ta hodina začíná (smích). Taťka je tam s ním v tý hodině taky, takže ví, co má Jirka cvičit a pak s ním i cvičí. Já to třeba vůbec nevím, já když otevřu ten notovej sešit, tak Jiřík mi říká: „Mamko, já už umím dvě koledy!“ Já to pak říkám s údivem mamce a ta se zlobí a říká mi: „Ty se o něho vůbec nezajímáš.“ (smích) Já to nevím, to jde úplně mimo mě. Tak jak to mám vědět?!(smích)

Děkuji Vám za rozhovor, že jste si na mě našla čas a že jste mi odkryla něco ze svého života. Vážím si Vaší důvěry.

Rozhovor č.1

Svobodná matka bez partnera

Syn 7 let

Žije v obecním bytě sama se synem.

Informantka začala vyprávět po úvodním vysvětlení, aby vyprávěla o situacích, které ve svém životě vnímá jako náročné, obtížné a krizové.

Ty krizový to bylo takový nej, to sem třeba nepochopila proč tady v tom státě to takhle funguje, že vlastně než šel do jeslí, tak vlastně, von se narodil v dubnu, takže vlastně musel do jeslí, než pude v září do školky, tak to mě udělala paní ředitelka takovej problém, jako že mi ho nepřijme. Přitom už jsme byli přijatí, najednou že nás tam nemá a tak, no nevím proč. Prostě mi chtěla udělat zle. Při tom já: svobodná matka, pracující, jo práci jsem měla, šéf mi jí celý ty tři roky držel, jo, když jsem byla jsem byla na mateřský. Jo, šéf mi to tam držel. Takže mě podkopávala nohy, třeba. Třeba to jsem nepochopila proč, svobodná matka, platí tři a pů tisíce korun jeslovný a to jsem ještě platila o tisícovku míň, protože jsem si pro něho musela ve tři hodiny chodi. Jo, to jsem musela a vona to řekla tak škaredě:"ve tři tady pro něho musíte bejt"! Jo a já říkám, jó není problém, já tady klidně budu dřív, protože já vlastně jezdím ve dvě z práce a měla jsem to po cestě, takže to bylo v pohodě. A že do státních jeslí se platí tři a pů až čtyři a půl tisíce, to jsem jako nepochopila. A co bylo ještě takový krizový, že školka v naší městský části na prázdniny tam jsme se vlastně museli přihlašovat, abychom měli ten provoz, tak nás do dvou těch školek nevzali, takže jsem vlastně byla měsíc bez hlídání a to jsem tam do tý školky přišla první den ráno vo půl sedmý, když votvírali, tak jsem se napsala a už jsem byla pod čarou. Já říkám, tak, kdy ty lidi přišli, dyť je půl sedmé ráno a jako o půl sedmé se otvírá školka, tak jak to, že jsme pod čarou?A voni, že prostě už na nás nemají místo. No ale já jsem svobodná matka, jám mám práci, já potřebuju, aby ste mě ho vzali a vona říká, no s tím nepočítejte. Takže jedna školka mě ho nevzala a pak ještě druhá tady mě ho nevzala. Tak měsíc, jo. Já jsem sedla do auta a brečela jsem jako želva. Já říkám, co mám dělat? To jako úplně, to prostě najednou úplně bylo jako by mě vůbec nebrali v potaz. A to kámoška v Hrabošíně říkala, že tam kde bydlí, je ve školce napsáno jasně: prvotně bereme děti od svobodných matek. To tady u nás to prostě vůbec

nehrozilo. To nikoho nezajímalo, prostě, že nemám hlídání, všem to bylo úplně jedno. Tak to bylo takový nejhořší. To jsem nevěděla, kam ho najednou dát. Já musím do práce a kam s ním jako. No a takže to byly takový ty největší krize. Vždycky je ta krize největší, když jako je den, jako jsou teďka třeba vánoční prázdniny a nemám ho kam dát. Tak to je jako vždycky nejhorší.

Vy pracujete i o Vánocích?

No, já pracuju, my jsme výrobna lahůdek, takže teďka máme největší kšefty. Velikoce, Vánoce, to je něco pro nás. Na Silvestra děláme taky. Takže jsem tam v kanclu a beru objednávky. To mě vždycky pomůže kamarádka, když si ho může vzít nebo ještě jedna kámoška z Hrabošína nebo tady holky. Třeba, když ještě byly všechny na mateřský, tak to bylo super, to si ho vždycky nějak všechny porozdávaly na měsíc. Blbý je to, že já vždycky holkám říkám, přijdu o půl sedmý ráno. Komu se chce vstávat, že jo? Ale ony všechny říkaly,jo, to je v pohodě. To já říkám holkám, jste fakt supr, protože vostatní by mohly chrápat a voni kvůli mně vstanou. Vždycky mě pomohly tadyhle ty kámošky tady. Protože vlastně mamka byla nemocná, vona byla nemocná, takže tam syn nemohl. Vona už se vo něho nemohla starat. Jo, tak toto bylo takový nejkrizovější, jinak žádný takový krizový situace kolem něho nebyly. Jedině to, že to děcko nemáte kam dát a musíte do práce. o to je pro mě prostě to nejhorší. Kam ho mám dát? Ten měsíc o prázdninách je hrozně dlouhatánská doba. Jinak fakt si nevzpomenu na nic, co by bylo něco nějak hroznýho. Ale to hlídání, to je fakt děs. To, jak mě ho třeba nevzali o prázdninách do školky, to já jsem pak sedla do auta a brečela jsem. Kamoška mě v tý chvíli volala a já jsem nemohla mluvit, jak mi bylo. Jen jsem jí napsala esemesku, nemůžu mluvit, pak se ti ozvu. Jinak jako nic. Anebo, když byl ještě miminko, to jsme ještě bydleli u našich, tak si pamatuju, že jednu noc celou noc brečel, tak jsem měla z toho depku, ale jinak to bylo všecko dobrý. Takový ty věci, který jsou pro mě zapamatovatelný.

Vy jste se takhle rozhodla sama, vychovávat dítě bez otce?

Ne, nerozhodla sama. To přítel byl ten, kdo takhle prvotně chtěl, já jsem na to ještě nebyla připravená nějak psychicky. Pak teda jsme se rozhodli, že chcem a to byla taky náhoda, protože tenkrát jsme nechali uspat kocoura a jsem díky tomu, jak jsem truchlila po něm, tak jsem si nestihla jednou vzít prášky. No a

tak jsme si řekli, no tak prášky nejsou, no tak vono to prostě nějak dopadne. No a vono se to povedlo. Takže byl chtěnej i vod tatínka. Já jsem votěhotněla v červencu a v říjnu potkal tu, co je teď s ní. No takže po vod ní má vlastně syn ještě roční nevlastní ségru. No a von mi to vlastně neřekl, aby mě nestresoval. To všechno jsem se tak postupně dovídala. Jo, prostě ajednou jsem si říkala, von tady nemá auto. My jsme nikdy nežili spolu, my jsme žili naproti sobě. Každej vlastně u svých rodičů. Takže já jsem si říkala, to je nějaký divný, von tady nemá auto a pak mě volal, tak já se stavím, až pojedu do Ř. za mamkou. A já jsem se ho ptala, ty už tady nebydlíš? Jo, bydlím, takže takový náznaky a pak jsem vlastně pochopila, že vlastně vod prvního ledna, jo,když já jsem vlastně rodila v dubnu,tak von s ní už vod ledna žil. A to byly, to jsou takový náhody životní, že dneska už se tomu člověk směje, že už je to dávno, ale pak třeba kámoška mě právě volala, já měla promeškaný hovory a esemesky a já si říkám, co se děje. No, vozvala se mi kámoška po pěti letech, poslala mě fotku našeho zlobivýho tatínka a to je tvůj bejvalej a poslala i fotku toho dítěte. No a já říkám, no vidíš to, svět je malej. On té další přítelkyni navykládal, že jsme spolu byli akorát dva měsíce, že jsem chtěla jenom dítě. A ta moje kámoška říká, voni spolu byli sedm let. No a vona z toho byla překvapená, no a pak mě kontaktovala, tak jsme si vlastně veškerý lži vyjasnily spolu.

Jo, takhle…

No, vona mě kontaktovala, že vlastně se s ním rozešla, že to s ním nešlo, že nefungoval, že neplatil alimenty, prostě nic. No, tak abych jako věděla, že asi půjde sedět, tak abych jako věděla. A že ani nedostanu peníze já, že bude sedět, abych to vůči synovi věděla. Já říkám, super, stejnak mě nic neplatí. Tak stejně teď ještě půjde sedět.

To jako za to, že neplatí

Za to, no. No a vlastně, já jsem měla soud a o týden později měla soud ta druhá jeho přítelkyně. Teďka ale jsou,myslím, zase spolu, takže nevím, jak to tam mají. Já po tom nepátrám, ale dobrý bylo, von mě řekl, na Silvestra, že bude do půlnoci se mnou a od půlnoci bude doma s mamkou, protože jeho táta umřel. A té druhé přítelkyni řekl, že do půlnoci bude s maminkou a pak přijde za ní. A my, když jsme si tohle s tou druhou ženou pak vyříkaly, tak jsem si říkala. Ty jo, von to měl vymyšlený úplně perfektně. A ještě jí řekl, že jsme spolu byli dva měsíce. No a my jsme spolu byli sedm let a vlastně jsme se dohodli, že chceme dítě.

Jo, vlastně v červencu jsem votěhotněla a v říjnu potkal na diskotéce tu druhou a zamiloval se úžasně. No, tak to nějak dopadlo. On teda údajně se starat chtěl, ale moc mu to nějak nevycházelo, takže já jsem to pak úplně utnula a on se nebránil. No a pak vlastně to dopadlo tak, že po třech letech jsem měla jako nějaký špatný svědomí z toho a tak jsem je vlastně když synovi byly necelý čtyři roky, to jsme ještě bydleli u rodičů, tak jsem je seznámila spolu. To jsem ho kontaktovala a to a ptala jsem se ho, co kdyby se stavil. A on, že jo, nadšenej úplně hrozně. No a pak přišel a syn zrovna spal, tak ho vlastně viděl, jak spí. Tak jsme se spolu domlouvali,jak je seznámíme. Oba jsme se báli, jak to bude, až ho seznámíme. No a nakonec to proběhlo v pohodě. Já říkám: Matěji, to je taťka a von, jo, čau tati a vzal si autodráhu. No, takový nervy jsme z toho měli a v pohodě. My jsme z toho byli úplně… a syn to vůbec neřešil. No a pak expartner říkal, jak si ten den napíše do deníčku a jak to bude úplně úžasný. Byl tady vod té doby, ani nevím kolikrát, ale naposledy ho Matěj viděl před dvěma lety. To se tady stavil na Vánoce a syn se ho ptá: tati, proč za mnou nechodíš? Von se na něho podíval a říká, no to je těžký, Matěji. Syn se dál ptal: tak proč? No, víš, já ani nevím. A to bylo všechno, takhle mu odpověděl a končila debata. My jsme se zrovna voblíkali a von se ptal, kam jdeme, jestli k našim a já říkám, ne, jedeme do Alberta a von, že tam taky musí. No a já mu říkám, jo, tak čau a běž. Jo ale to bylo taky v pohodě, protože Matěj to všecko tak jako bere. Teď jsme se zrovna vo tom bavili, jako že nechce být grázl, že. Já jsem mu řekla: Grázl byl tatínek, na rovinu a nejhorší, co může udělat jako chlap, tak dat ženský facku a nestarat se vo vlastní dítě. Tak von hned: mami, já nechcu být grázl a hned jsme se vo tom začali bavit. No, uvidíme, jak to bude v budoucnu. Jo, je tam vidět, že když je na táboře, tak okamžitě k chlapům tíhne, to tam jako, ten článek tam chybí. To poznat na něm je. Já to na něm nepoznám, vlastně my jsme spolu takhle. Ale, když jsou nějaký chlapi, nějakej strejda, jo kdokoliv tady, tak tam je vidět, že mu to.

Jak jste se sžila s tím, že Váš partner a otec Vašeho dítěte žije současně druhý život?

No, já jsem se, když bylo Matějovi 25 dní, tak jsem se ho na rovinu zeptala, jestli někoho má a von mi řekl, že jo. On mi to napsal po esemesce.

Vy jste se nevídali?

No tak, já po tom říkám, to jde vod desíti k pěti, začalo mě to celý štvát, takže prostě musím vod něho pryč. Pak jsem si najednou uvědomovala ty jeho problémy, jaký von měl v životě. Ty jeho dluhy a já říkám, já s ním nemůžu jít někam bydlet. On nezaplatí nájem a já se zblázním. Náš taťka byl prostě takovej, že všecko prostě bylo tip top, žádný dluhy a to do dneška. Já už jsem si uvědomovala, že to byla chyba s ním otěhotnět. I když jsem ho po těch letech znala, tak když jsem si to pak říkala, tak jsem si říkala, tak to jako ne. Von se mi jevil jako nespolehlivej, tak já jsem bydlela u rodičů a von bydlel naproti v ulici, taky u rodičů. No a pak vlastně dvacet pět dní po porodu. No vlastně já jsem v pondělí rodila a v pátek před tím jsme se viděli, protože já jsem byla na ozvách, byla jsem v nemocnici. No a kámoška mě pak zpátky vodvezla dom. No a von mě přijel před barák a tam prostě řekl, že to nebudeme lámat přes koleno, že prostě to skončíme. No tak já povídám, no tak jo a v pondělí jsem porodila.

Nic to s Vámi nedělalo?

No, tak jako jsem si říkala, my si tady uděláme děcko a pak jako na něho budu sama. Ta představa, že budu na děcko sama, to bylo taky teda hrozný. Ale pak zase přišel do porodnice, že jsem zase dělala hrdinku, že jsem se mu neozvala, že rodím. Tak von mi v pátek řekne, že to skončí a já se mu pak mám ozývat, že rodím? Já jsem měla kámošku domluvenou, takže vona už tři týdny nepila, kdyby náhodou jsem rodila v noci. Samozřejmě, že jsem rodila v noci. No, takže jsem se vo sebe takhle postarala. No a pak, když bylo synovi pětadvacet dní, tak jsem se přítelovi vozvala a na rovinu jsem se ho zeptala, jestli někoho má a von řekl, že jo. No a tak to nějak skončilo. Pak vlastně jsem ho se synem v těch třech letech seznámila, zájem vo něj nemá, takže tak. Může přijít, kdy chce, to má vod soudu daný. Mě ta paní

soudkyně říkala, že by bylo blbý, kdybych mu v tom nějak bránila. Samozřejmě mu syna nedám:na, tady ho máš a běžte se někam projít, to mu samozřejmě nevěřím. Ale ať se staví a dopředu řekne, že se staví a klidně může syna vidět. Ale jako samotnýho mu ho prostě nedám. To nepotřebuju takhle. No ale zájem není, neplatí. Měl to do půl roku splatit ty peníze. Nezaplatil do té doby ani korunu, takže to vypadá, že v lednu půjde asi do vězení.

Vy vymáháte alimenty?

No vlastně on se jako sám nabídl, že mě bude platit výživný. Já jsem mu řekla: podívej se, na rovinu, budeme upřímný. Když ty někoho máš, začal jsi nový život, tak si začni novej život úplně, bez nás. Já ti malýho dávat nebudu a nebudu chtít po tobě ani korunu. Budu normálně soudná. Budu férová, prostě nechcu po tobě nic. A von, ne, že prostě to ne, že bude platit tisícovku. Já jsem mu říkala, že nemusí, ale von chtěl. Tak já říkám, dobře, tak jo. Prvního půl roku to platil, úplně perfektně. Ale na složenkách nebylo jeho písmo. To asi vyplňovala ta jeho přítelkyně. Vona mě pak později říkala, že to platila ona z její mateřské. Pak to platit přestala a mě už nic nechodilo, protože von to taky neplatil. Čekala jsem, čekala jsem a nic. Tak jsem si řekla, když on chtěl platit a já jsem mu říkala, že nemusí. Jenže on to udělal proto, že si myslel, že mě v Matějových osmnácti letech „hrkne v kuli“ a budu to po něm chtět zpětně a von se z toho zblázní. To samozřejmě nejde. Alimenty se dají vymáhat tři roky zpětně. Takže proto von si to takhle se mnou domluvil, že prostě bude platit tu tisícovku. Sepsali jsme to spolu na sociálce. No a já jsem tím měla proti němu nějaký papíry. No a pak jsem o tom přemýšlela a taky jsme se o tom bavily se ženskýma v práci. Vony říkaly, že bych mohla bejt popotahovaná, že ty peníze po něm nevymaháš. To nejsou tvoje peníze, to jsou peníze malýho. Tak já říkám, tak já ještě budu popotahovaná za to, že von to neplatí. Tak to teda ne, tak to dám k soudu! Pak i všichni kamarádi začali do mě rejpat, že su blbá, že to neřeším. Tak já říkám, dobře, tak jste mě všichni vyburcovali a dala jsem to k soudu. Stejnak se nic neděje. Soud je půl roku za náma a do půl roku to měl splatit. To teď někdy vyprší.

Za to už je pak trest odnětí svobody?

No ta soudkyně mu řekla u soudu. Víte, co se stane, když nebudete platit? No a von se tomu smál. A ta soudkyně mu říká: no, tak tam právě byste asi nechtěl. Takže von věděl právě, co ho asi čeká. Určitě mu to došlo, protože ten papír, co došel mě, tak musel dojít taky jemu, ta výzva k zaplacení. No a nezaplatil to, takže je mu to jedno asi. Furt dejchá svobodu. No takže takhle to taky nevyšlo, po tom soudu se už neozval, že by chtěl malýho vidět. Ale k těm penězům, já vím, že ty peníze na to výživný má. Já vím, že von je blázen do voblečení, takže von si pořád kupuje něco na sebe. Von by nemohl bejt bez značkovýho voblečení. Taky kouří. Taťka tenkrát pracoval tady v trafice v létě a přišel tam, tak se potkali spolu. Taťka mi pak říkal: byl tady Mirek a chtěl cigára. Samozřejmě, von pro sebe peníze má, ale pro děcko ne. Při tom s částkou, kterou mu vyměřil soud, teda dva tisíce, s tou von v pohodě souhlasil. Odpovídalo to těm tabulkám, aby z platu zbylo dost pro sebe. On si určitě občas vydělává víc, ale zase teď v zimě je to míň. My jsme se na všem v pohodě dohodli, jenom to placení mu prostě nějak nejde. Jak to pak vyřeší soud, to nevím. Jako zaplatit to musí. Ale jestli půjde „sedět“ to nevím. Řidičák už nemá, takže to je pro mě úplně na nic jako tenhleten trest. Takže všichni ti otcové pak začali ty alimenty platit, no ale co já, když mu ten řidičák vzali? Von to měl za veřejný vohrožování, prej. Von jezdil pod vlivem. To vím zase vod té jeho přítelkyně, co s ní žil po mě.

Jo, já toho nelituju, že jsem vod něho vodešla. Akorát, že jako lituju, jak to s ním dopadlo. No, spíš lituju tu Ladu, co s ním žila po mě, protože vona se k němu asi vrátila. To jsem jako nepochopila. Lada moc dobře ví, jakej von je a vrátila se k němu. Asi je to tím, že se blíží Vánoce, tak je sentimentální, tak si ho vzala zpátky. To už ale není můj problém, ať si to vyřeší sami.

A co rodiče Vašeho bývalého partnera?

No, jeho tatínek zemřel, když jsme spolu chodili. To jsem ještě ani nečekala Matěje a přítelův otec zemřel. Maminka by třeba zájem měla, ale, za prvé už je teda starší, jí už táhne na osumdesátku. Vona měla Mirka

myslím ve čtyřicíti. Takový starý paní, kdybych tam děcko dala, tak se zblázním. To mi říkala i ta Lada, že tam dceru nedává, protože má strach, že kdyby se babičce něco stalo, tak to dítě je ještě malý na to, aby zavolalo o pomoc a tak. Takže tam by jako nějaká taková ta snaha byla, ale von to tak podělal u celé rodiny, že ta babička ty děti ani nevídá. Tu malou vod Lady teda asi někdy jo. Možná se to trochu zlepšilo. Já nevím, jakej mají aktuálně vztah. Pak vlastně se svým synovcem se pohádal. Tam taky to nějak pokazil. A von řekl, že ho nechce v životě vidět, taky skrz peníze. Vlastně všude dluží peníze. Ladiným rodičům dluží peníze. Taťkovi mýmu dluží peníze. To už v životě neuvidíme, je to pár tisíc, ale i tak. To v té rodině té Lady je to snad dvě stě padesát tisíc. No, nechápu, proč se k němu vrátila. I když možná jí ukecal, protože chtěl zabránit tomu, aby ho dala k soudu kvůli alimentům. To vlastně asi chtěl udělat i se mnou a jednu dobu vymejšlel takovou habaďůru, jako že se vrátí ke mně, abych ho nedala k soudu. Ale to bych já nikdy neudělala, takovou blbost, abych ho vzala zpátky. Mohl se vídat s Matějem, ale to nedělá. My s Matějem žijeme bez táty a já jsem se syna teďka ptala a von mi říká, já už ani taťku vidět nechci. Jo, von toho člověka nezná, von k němu nemá žádnej cit. Říkal mi, já už ani nevím, jak vypadá, akorát vím, že je velkej. No, jsou to dva roky, co ho naposledy viděl. Tak já mu říkám, mám tady fotky, tak se můžeš podívat a syn von říká, já už tátu ani nechci vidět. Tak já mu říkám, tak kdyby sis to někdy rozmyslel, tak nějaký fotky s tátou tady jsou, tak se můžeš podívat. A Matěj povídá: tak jo, tak já si to třeba někdy rozmyslím. Matěj to bere celkem v pohodě. Má dědu, má strejdu, tak jako ten mužskej element je, ikdyž ne moc často. Matějův strejda, teda můj brácha se vodstěhoval do Prahy a dědu teda taky moc často nevídá. Ale tak, máme tady plno strejdů, že jo, kamarádů. To zase na tábory jezdí vod šesti let, takže von zase si to s těma chlapama užije. Von jako není takhle zase nějak eliminovanej.

To vypadá, že máte hodně kamarádů.

Jo, teďka třeba přes tu zimu se tolik nevídáme, protože všichni jsou furt nachlazený. A já nechci, aby malej něco chytil. Já řeším i blbou rýmu, aby něco nechyt a nemusela jsem s ním být na OČR (ošetřování člena rodiny). Hlavně tam by třeba nešlo vo to, že ty peníze klesnou, vo to jde teda

taky. Ale hlavně v tom kanclu je tolik práce. Tam není nikdo, kdo by to dělal za mě, takže pak se toho tolik nakupí, že..jo. A pak já to dodělávám, až se vrátím. Tak se dělají objednávky.

Takže vy vyřizujeje objednávky?

No, já dělám objednávky, faktury a pak je vlastně ještě musím rozepsat všechny ty chlebíčky na výrobu, aby vlastně jenom přišli a už to nachystaný. No, ikdyž my tam děláme všechno vod vrátný až po uklízečku (smích). Tam furt zvoní telefony i ty domovní, ty tam máme tři, protože je to všechno zamčený, takže i naši řidiči na nás zvoní, protože šéf tam dal všude zámky, aby se tam nic neukradlo. To je pro nás moc rušivý a je to takový stresující, jo. Když tam ty holky nechám samotný tejden, tak vím, že tý práce mají moc. Protože to vlastně jedna dělá dvě práce, což je vlastně hrozný v tomhle provozu. Takže tam mám vždycky takový černý svědomí, když je tam nechám. Kdyby se mi to stalo třeba teďka, tak to by bylo hrozný, protože jak budou ty Vánoce tak se ty objednávky furt mění, doplňujou se a tak. Jsou v tom zmatky, takže teďka se s kamarádama moc nevídáme. Vlastně dneska je babinec u kamarádky a díky tomu, že teď máme tady to malý štěňátko, tak nikam nemůžeme, protože ještě není vočkovanej.

No to je jak s miminkem, že?

No, právě! V pondělí jdeme na očkování a to už zase bude po všech návštěvách u kamarádek, po všech babincích, no. Hlavně u té kamarádky, co má barák. To vždycky my dospělí jsme dole ve společenské místnosti a děti lítají po celým baráku, no. Takže teďka teda zůstáváme doma. A voni mají ti kamarádi kočku a ta chodí ven. To by stačilo a by tady to malý štěně k ní čuchlo a něco chytil a už by mohl třeba pojít. Ale říkám, to jsou tři dny, to už vydržím. Sice holky jsou naštvaný, ale já mám holt teď tady to „děcko“ (myslí štěně jezevčíka). Já jsem říkala mám jedno děcko a

teďka jsem si uvrtala tady to další děcko. Ale já jsem toho psa vždycky chtěla, tak jsem si splnila sen. Takže bylo super, když ty holky byly na mateřský, to bylo to hlídání takový podchycenější. Ale teďka vlastně už je jenom jedna na mateřský, ale ta zase o Vánocích nebude doma, takže malej bude muset bejt se mnou v práci, no.

A co babička a dědeček, tedy Vaši rodiče?

Babička umřela minulej rok a děda....to je zase, tomu je 72 a když mu ho tam dám... No, nechcu ho stresovat.

Myslíte, že by se bál Matěje hlídat?

No taťka ho nevzal, ani když byl v kočárku. Já mu říkala: taťko, kdyby se něco dělo, tak já seběhnu z domu a jsem hned u vás, ale on ne, že kdyby se něco stalo, tak von by se utýral. Von by se zbláznil, kdyby se Matějovi něco stalo. Taťka mi říkal: co by sis na mě vzala, kdyby se malýmu něco stalo? No a je fakt, že malej je ještě k tomu takovej zlobivec. No, von se nezdá, ale je takovej neklidnej. Ale von fakt je takovej zlobivec. To i můj brácha je z něho úplně hotovej, že mu něco řekne třikrát a von na to nereaguje. No, prostě někdy nereaguje na to, co mu říkáte a já taťku stresovat nechcu. Šéf to samozřejmě v práci nechápe, říká, že mám rodiče na pomoc. Já mu říkám, šéte, já vám to vysvětlovat nebudu. Mamka je na tom tak, jak je.

Ona byla nemocná, že?

Jo, takže jsem to šéfovi vysvětlovat nechtěla. Taťka je z malýho ve stresu. No, vono je to se synem náročný, když na to člověk není zvyklej..

A vídáte se s tatínkem?

Jo, zrovna dneska jsem tam byla, sice bez Matěje. Von je naštěstí ještě funkční, takže pomoc nepotřebuje. Von bydlí ve čtvrtým patře bez výtahu a říká, že dokud to vyšlape, tak je dobrej. Teď, jak mamka zemřela, tak udělal rekonstrukci bytu a von teda na tom nechal trochu zdraví. Von si to dělal všechno sám, všechen ten nábytek si sám rozšrouboval a vynášel ven po kouskách ty čtyři patra. Tam toho nanosil, tak teďka ať má radši klid. Víte, von je už po dvojitým bypassu, tak ho nebudeme stresovat. Takže malej byl se mnou zase v práci a tam si hrál, že razítkoval anebo hrál na mobilu, bohužel, no. Nebo mu dávám nějaký příklady, aby se mu ta činnost prostě střídala, když tam je se mnou celý dny.

No tak hlavně, když Vám to v práci umožní, že tam syna můžete mít.

No, právě teď nevím, na toho Silvestra, protože tam bude tý práce hodně a von tam v tu dobu ještě nikdy nebyl. Já jsem to vždycky měla podchycený, že mi ho někdo známej hlídal. A letos to prostě nevyjde, letos nikdo. Jedna kamarádka by si ho mohla vzít z 29. na 30. prosince. To jsem ale s díky odmítla, protože ona bude na chatě za městem a tam, jestli bude námraza, tak tam já nepojedu, tam já jí ho nepovezu. Tam je neudržovaná cesta a já mám strach tam jet. Zdraví je prostě přednější. No a další kamoška, že by si malýho mohla vzít taky jeden den, tak to zase znamená ho tam ráno vézt. Akorát, že tam by byl s jejíma holkama a tak jsem jí řekla, ať na to kašle. Ať si to užije se svýma holkama. Taky hodně pracuje a má jeden den volna, tak ať si je užije se svou rodinou. No, taky bych si mohla vzít dovolenou, kterou ještě mám, ale to by se zase

šéfovi nelíbilo. Já bych řekla fajn, tak víte že mám dítě a potřebuju se o něj postarat. Ten šéf ví, že mám dítě, že jsem na něj sama a pokaždý má hrozně nepříjemný otázky, když chci volno anebo když si syna musím vzít do práce, protože ho zrovna nemám kam dát. Von je typickej chlap, jeho žena je doma. Manželka je spolumajitelka firmy, vždycky byla s dětma doma a bylo vo ně i vo něj postaráno. Teď už mě teda chápe o trochu líp, protože se mu rozved syn, takže chápe, že je to náročný, když je člověk na děti sám. No a kamoška, kolegyně musela nechat děcko samotný doma, sedmiletý, protože manžel musel do práce, vona musela do práce a tak musel bejt kluk čtyři hodiny doma sám. To by majitel v životě neudělal, ale po nás to chce.
No, prostě to hlídání, to je to nejhorší, jinak takhle všechno se dá nějak zvládnout a přežít v klidu. No, akorát teď mám trochu nervy, jak budu mít syna v práci na toho Silvestra, to jsem ještě neudělala a jestli mi to šéf nedovolí, tak nevím, co budu dělat. No je to hrozná představa. Fakt nevím, co bych dělala, kdyby mi to nějak nechtěl dovolit.

Co Váš bratr, mluvila jsem o tom, že máte bratra, je to tak?

No bratr, ten žije 200km odtud ve velkoměstě. Pak najednou se rozvedl a zakotvil ve velké městě, našel si novou manželku. Oba mají dobrý postavení, děti nemají, pořídili si psa a místo miminka mají psa a žijou si spokojeně. Jo, vzali si Matěje na jarní prázdniny, vzali ho na jejich chatu, tam s nima byl týden. Tak jsem ho nemusela dávat na příměstský tábor. No a teď jsme se nedávno viděli na rodinné oslavě tady, když strejda slavil narozeniny. Takže vídáme se, ale zase ne tak často. Spíš si voláme. Teďka se zjistilo, že brácha má ještě roztroušenou sklerózu. Zatím dobrý, zatím je normální. Prej už to má 15 let, ale nikdo to nevěděl. Asi dobrý, protože voni si mysleli, že měl před 15ti lety mrtvičku a asi to byla první ataka už té roztroušené sklerozy. Letos v létě ztratil chuť úplně, vůbec nevnímal, co jí.Takže šel k doktorce a pak musel na všechny ty vyšetření a zjistili mu, že jí má. Teďka před týdnem mu to doktoři potvrdili. Tak vzal to tak jak to je, nezhroutil se z toho. To von ani nemůže, protože voni mají ty dluhy až do důchodu, takže von

musí pracovat. Je to takový veselý. Tak jsem si říkala, co ještě chytnu já. Taťka má takový ty ischemický choroby, to má po svý mamince. Mamka zase měla údajně Parkinsona a mrtvičku a brácha má toto. A já si říkám, no tak co čeká mě.

Na Vás už nic nezbylo, to je jasný a vypadáte hrozně optimisticky!

No doufám, já se snažím. No, na to, že je pátek, mám hodně energie. No, nemám tady moc uklizeno.

Vy jste mi to všechno tak pěkně povykládala, můžete mi ještě říct, co je to, co je pro Vás v životě nejdůležitější?

No já su ve znamení Raka a pro toho je nejdůležitější rodina. Takže by to měla být rodina,ale to asi moc není a ani to nejde, protože mě se rodina se rozpadla. Tak asi, abychom byli zdraví. Jo, to zdraví je pro mě nejdůležitější.

Je něco, čeho se bojíte?

Mám strach, že Matěj bude stejnej zmetek, jako jeho tatínek. To normálně pořád do něho vštěpuju, že musí být vzornej a až si založí rodinu, že se vo ní musí dobře starat. Že se musí starat vo svojí manželku, vo děti, že je nesmí vopustit. Že musí bejt pravej vopak svého tatínka, že se nesmí zachovat, jako von. To je to, čeho se právě pořád bojím, že ty geny otce se v něm nějak projeví. Von teda teďka je malej a pořád říká, že chce bejt super. Říká: ne mami, já nechci bejt grázl, já nechci skončit ve vězení. Tak asi tohohle se bojím, aby se to nějak nepokazilo a abychom spolu měli hezkej vztah. To třeba kámoška, jak jsme byli společně na horách, tak taky zůstala sama s dětma. Ty děti už jsou skoro dospělí a mají společně s tou mamkou moc hezkej vztah. Tak já bych chtěla mít taky takovej normální pěknej vztah s Matějem. Aby ve mně viděl kámošku, aby

věděl, že mi může cokoliv říct, že se mi může vykecat a já ho vždycky vyslechnu. Aby cokoliv, co je mu blbý říct komukoliv jinýmu, tak aby mě dovedl říct, aby se mi chtěl svěřit. Takhle nějak se snažím s ním jednat a takovej vztah s ním pěstovat. Ikdyž, taky na něj někdy vyjedu, až říká: mami, nekřič na mě. Mě to pak mrzí, říkám si, jak to bylo zbytečný a že jsem to mohla vyřešit jinak. No, von člověk reaguje na některý věci jinak po ránu a jinak večer, že jo. No, takže, kolikrát toho pak lituju. Ale von mě už Matěj zná, von ví, že já jsem trochu nerváček. Já jsem bejvala úplně klidnej člověk, ale vytočit mě dokázali jen tři lidi: jeho tatínek, moje maminka a Matěj. Tihle tři mě tak vytočí, jak to nedokáže nikdo jinej. To si vždycky říkám, jak je to možný, vždyť takhle mě nikdo jinej nerozčílí. Někdy mě rozčílí taky moje nejbližší kamarádka, jak strašně zapomíná. No ale je to moje nejlepší kamarádka už čtvrt století.

Ještě se vrátím k tomu, jak jste říkala, že máte strach, aby se syn nepotatil, znala jste rodinu Vašeho bývalého partnera?

No znala, no. Tam právě že ten tatínek moc nefungoval a nějak se vo něj moc nestaral až bylo Mirkovi patnáct tak otec přišel a řekl, že chce bejt tatínkem a to vo něj už Mirek nestál. Ten otec ještě k tomu pil, jako že byl alkoholik. Von ten tatínek žil s rodinou v jednom bytě a i tam umřel. Já jsem se na to nikdy moc neptala, to bylo citlivý téma. Co jsem se tak dovtípila, tak ten taťka po nějakou dobu jako otec fungoval, protože třeba tomu mýmu ex partnerovi vyrobil i horský kolo, který tenkrát nebylo nikde k sehnání, to jen tak někdo neměl! A pak zase dlouho se nestaral. No a všichni žili společně i s maminkou. Von má můj bejvalej ještě sestru, ale ta je vo dvacet let starší. Tu měla jeho matka v předchozím vztahu a pak si si vzala Mirkova tatínka. Ale asi ten vztah úplně nefungoval. Ten tatínek většinou nebýval doma, chodil často do hospody a když přišel domů, tak nebejval moc milej, ale většinou šel hned do pokoje, takže jsem s ním moc nepotkávala. Bylo slyšet, že se s maminkou často hádali. On byl agresívní, křičel, někdy něco rozbil anebo házel jídlem, ušpinil zeď a oni pak museli malovat a tak. Zase je fakt, že Mirek vůči ženským agresívní nikdy nebyl, to já vím, že na ženskou nikdy nevztáhl ruku. Ikdyž poprat se dovedl, když na to přišlo, tak se pral. On na to má to, je to

dvoumetrovej chlap. Vím, že ho mrzelo, jakej ten jeho táta byl, ale při tom sám se pak zachoval vůči svým dětem podobně. Teď se asi o tu mladší dceru stará, ale o Matěje moc zájem nejevil, tak jak jsem vám to vyprávěla. Možná si taky uvědomil, že nemá kde bydlet. Ten byt, kde vyrostl, jeho maminka po smrti otce prodala, koupila si menší a zbytek peněz dala Mirkovi na jeho dluhy. Von měl velký dluhy a hrozila mu exekuce, tak mu ta maminka chtěla pomoct. Teď má jednopokojový byt a tam se ten Mirek moc nevejde. Tak pokud vím, nějakou dobu tam pobýval, taky bydlel u nějakýho kamaráda a teď možná ho vzala na milost ta přítelkyně Lada, co s ní má holčičku. Von je takovej vyčuranej, když mu teklo do bot a neměl kde bydlet, tak na ní udělal smutný voči, zahrál hrozně hodnýho a vona mu na to asi z nějakýho nepochopitelnýho důvodu zase skočila a vzala ho k sobě. Já mám jen strach z těch genů, aby to po něm Matěj nezdědil. Von tady ten chlapskej element nemá. Nevím, jako to na něho zapůsobí, že je tady ta díra, v tom, že tu nemá ten mužskej vzor a bojím se, aby jednou nebyl jako jeho táta. Kdybych měla partnera, který by tu s námi žil a Matěj vyrůstal v jeho společnosti, prostě měl by doma ten jako mužskej vzor, tak bych se asi těch genů jeho otce tak nebála. Já jsem ale prostě maminka na plnej úvazek už sedm let, všechno dělám sama, všechno zvládám sama, no musím prostě. Nikoho jinýho na to nemám prostě. No, já se z toho nezblázním. Já prostě věřím na nějakej osud a když se má něco stát, tak se to stane, takže jestli se má někdo objevit, tak se objeví, jako v mým životě. Já si to prostě vždycky nějak musím odůvodnit, musím si tu výhybku přehodit. Přece se z toho nezblázním! Kdybych si všechno brala, tak už visím tamhle dole v lese na větvi. Je fakt, že někdy to bylo těžký, ale vždycky se to nějak dá zvládnout.

Dotýkají se Vás existenční problémy?

No někdy je to těžký, ale to spíš proto, že už mě ta práce, co dělám, po deseti letech nebaví. Tam, kde jsem, to mám sice jistý a šéf je se mnou spokojený. Jenže já bych už chtěla dělat něco jinýho a v tom je problém, když jsem na kluka sama, tak můžu mít práci jedině takhle přes den, musím mít pevnej základ v příjmu, volný víkendy a taky abych ho včas stihla vyzvedávat ze školy. Tak teď rozhazuju sítě mezi známýma, jestli někdo vo něčem neví a zatím to vypadá beznadějně. Tam, kde pracuju teď, nemám obavu, že bych přišla o práci. To ne, tam to mám jistý, mám smlouvu na dobu neurčitou a umím tam dělat

všechny práce. Já bych se ale chtěla víc realizovat a dělat to, co mě bude doopravdy bavit. To už je pro samoživitelku těžký sehnat takovou práci, kde se budu moct postarat vo dítě a budu mít jistej příjem, kterej nás oba uživí a ještě to mě samotnou bude bavit. Tak to vypadá spíš, že „shniju“ tam, kde jsem. Já prostě nemám nikoho, kdo by mi s tím Matějem pravidelně pomáhal. Mám ty kámošky, to jo, ale ty nemůžu úkolovat denně, aby ho vyzvedávaly a tak. Když něco potřebuju, tak mám dvě zásadní kámošky, který si malýho vezmou, kdykoliv to potřebuju a nijak to neřeší, ale pak jsou kámošky, který mi na rovinu řeknou: sorry, ale vo půl sedmý ráno vstávat nebudu. Já totiž musím malýho předat někomu takhle brzy ráno, abych byla včas v práci. Já tohleto chápu a nezlobím se na ně a už jim nevolám, protože vím, že mi takovou pomoc odmítnou. Takže vím, že jedině ty dvěmoje skalní kamarádky jsou takhle ochotný a že jim můžu kdykoliv zavolat a když to potřebuju, tak jim tam to děcko i vo půl sedmý ráno přivezu a voni se mi vo něj v pohodě postarají až do vodpoledne, než se vrátím z práce. Těch kamošek tady mám víc, který mi můžou s Matějem pomoct, ale v takovejhle případech se neodvážím jich zeptat, prostě když potřebuju dát malýho k někomu hned od rána, tak jsou to ty dvě kámošky, na ty, vím, že se můžu vždycky spolehnout a taky u nich vím, že je neotravuju. Ty, když mi řeknou, že to nejde, že mi zrovna nemůžou pomoct, tak vím, že je to pravda a ne trapný vymlouvání a taky já se necítím, že je otravuju, když je o pomoc prosím. To jsou prostě naprosto jasný vztahy mezi náma a můžeme se na sebe spolehnout. Mě tu pomoc sice nabízejí další dvě kamarádky, jako že mi říkají, ať se ozvu, až budu potřebovat pomoc s malým, ale mě je to blbý. Já si prostě myslím, že by se jim to nehodilo mi hlídat malýho třeba teď o Vánocích a tak jsem si je rovnou v tom pomyslným seznamu škrtla. No a další kamarádka, ta mi to na rovinu řekla, že o půl sedmý prostě nevstane. A já to chápu, já jim to nezazlívám. Taky bych odpočívala a přispala si, kdybych mohla. Takže tak. Já sama se snažím a taky kamarádkám pohlídám děti, abych se jim nějak revanšovala. Moc příležitostí ale nemám, protože vony babičky mají a tak nepotřebujou tolik pomáhat, jako já. Ale jak říkám, když to jde, tak ráda tu jejich pomoc oplácím.

No, snažím se Matěje vést k samostatnosti, aby tu do budoucna vydržel někdy i sám. Proto jsem částečně pořídila i psa, aby tu měl kamaráda a necítil se sám, když půjdu třeba někam na chvíli, třeba do obchodu nebo jako teď na třídní schůzky. To bude taková první zkouška, jestli to tu se psem zvládnou sami. No, už to vidím, jak se vrátím a tady bude kde co rozkousaný, protože Matěj na psa nebude dávat pozor, ale holt, musím malýho pomalu takhle trénovat v samostatnosti a taky by mu ten pes měl být něco jako kamaráda a příjemnou povinnost. Tak to aspoň zatím malej bere, jsou to takový dvě malý štěňata, no.Mě už takhle víc nenapadá, co bych vám řekla. Bude vám to stačit?

Určitě ano, děkuju Vám moc za ochotu, že jste si na mě udělala čas a hlavně za důvěru, že jste cizímu člověku vyprávěla o svých osobních záležitostech. Moc si toho vážím

No, hlavně doufám, že z té nahrávky bude něco rozumět, protože já fakt strašně melu.